

אדם בעולם ימים (ומנין) ובימים. והיו ימיו מאה ועשרים שנה - רמז למשה, שעל ידו נתנה תורה. ואזו מורהן [וורק] מימים לבני אדם מאותו עז החיים. וכך היה. אלמלא שחתאו ישראל. זהו שכותוב (שםות לו) חרות על הלחות. חרות מפלאך הפוטה. שהרי עז החיים היה מושך למשה.

ועל בשג"ם שהוא בשר עומד הזכר לרתק (לתרחק) רום של תמים. בשגם אחוו למשה, אחוו לעלה. ועל זה שנינו משה לא מטה, אלא התכנס מן העולם והיה מאריך ללבנה, شهر השמש, אף על גב שמתכנס מן העולם, לא מטה, אלא נכנס ומאריך ללבנה, כה משה. דבר אחר בשגם הוא בשר משה. וזה נחרט חרות בבני אדם וכן רב, חזיר להיות הבשר להמשך אמר הגורף ולהשתדל במעשי העולם הזה.

אמר רבי יצחק, כל (הדורות שתקנו משת, בלם צדיקים וחסידיים. אחר בר התפשטו והוליה, ולמדו אמונות [וחכמה]) העולים להרג ברמהים ובחרכות. עד שבא נח והתקין להם מקום העולם ולעבד ולתakan את הארץ. שהרי בתהילה לא היו זורעים וקוצרים, אחר כן הatzרכו את זה, שכותוב עוד כל ימי הארץ וגוי.

רבי אלעזר אמר, תמיד הקודוש ברוך הוא למקון עולם ולהתקין רום בבני אדם כדי שיארכו ימים לעולמים. זהו שכותוב (ישעה סה) כי ימי הארץ ימי עמי וגוי. וכותוב (שם סה) בלע המות לנצח ומחה ה' אליהם דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר. עד כאן נקבע הדברים. מבואן והלאה תקונן הפרשנה.

לסיירה. ומחייב לא קיימין בני נשא בעלמא יומין (וינו) סגיאין. והיו ימיו מאה ועשרים שנה, רמז למשה דעתך ידיה תורה אתיהיבת. וכדין יריך (ס"א וריך) חיין לבני נשא מההוא אילנא דחין. וככה היה. אלמלא דחבו ישראל הדא דכתיב (שםות לו) חרות על הלחות, חרות מפלאך הפוטה. הדא אילנא דחין היה משיך למטה.

יעל לא בא בשג"ם דאייה בשר קיימא מלא לארכא (לארכא) רוחא דחין. בשגם אחיד לתפא אחיד לעילא. ועל לא תנין משה לא מית אלא אתקביש (דף לח ע"א) מעלמא ויהוה נהיר לסיירה. הדא שמשא אף על גב דהכNESS מעלמא לא מית אלא עאל ואנהיר לסיירה. בך משה. דבר אחר אחר בשגם הוא בשר ממשיכו דרוחא בבני נשא זמנא רבא אהדר למחיי בשר לאתמשכא בת רופא ולאשדר לא בעובדין הדאי עלמא.

אמר רבי יצחק כל (דרין דاشכללו משת בלהו צדיק וחסידי). לבת ארפהשו ואולדו ואולפו אומנותא (וחכמתא) דעתך לשצאה ברומחין וסיבין. עד הדעת נח ואתקין לוזן תקונא בעלמא ולמפלח ולאתקנא ארעה. הדא בקדמיתה לא הו זרעין וחצין. לבת אצטריכו להאי דכתיב עוד כל ימי הארץ וגוי.

רבי אלעזר אמר זמין גדרשא בריך הוא לתקנא עלמא ולאתקנא רוחא בבני נשא בגין דיוורכון יומין לעלמין הדא הוא דכתיב, (ישעה סה) כי בימי הארץ ימי עמי וגוי וכתיב, (שם סה) בלע המות לנצח ומחה כי אליהם דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר:

עד כאן אשכללו מיליון מבואן ולהלאה תקונא דפרשנתא: